

Arrest

nr. 161 825 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 20 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Nu uit vingerafdrukkenonderzoek bleek dat verzoekende partij via Italië is binnengekomen, werd op 28 september 2015 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, vroeg op 20.05.2015 asiel in België, ze legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 16.04.2015 vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in Treviso (Italië).

De betrokkene werd gehoord op 02.06.2015 en verklaarde dat ze in oktober 2014 van Somalië naar Soedan ging. Op 05.03.2015 vervolgde ze vanuit Soedan haar weg naar Libië, dat ze op 14.05.2015 met een boot verliet. De betrokkene kwam het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië op 17.05.2015. De betrokkene stelde niet te weten waar ze precies aankwam in Italië. Ze verklaarde het volgende betreffende haar verblijf in Italië : "Ik weet niet waar ik in Italië aankwam, Ik ben daar niet gebleven maar ik nam samen met de smokkelaar de trein naar Rome. Ik ben daar niet gebleven en nam vandaar de trein naar een onbekende plaats". De betrokkene ontkende dat haar vingerafdrukken werden geregistreerd in Italië. Ze kwam naar eigen zeggen op 19.05.2015, twee dagen na haar aankomst in Italië, aan in België.

Op 08.07.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene stelde dat de smokkelaar haar naar België bracht en in een station achterliet. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat ze in Italië niet zal kunnen verder studeren, je niet goed wordt ontvangen in Italië en omdat ze er van uitgaat dat de Italiaanse autoriteiten haar in tegenstelling tot de Belgische niet zullen begrijpen.

Betreffende de argumenten van de betrokkene merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.-12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in 'een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene verklaarde dat ze op 17.05.2015 in Italië aankwam terwijl het vingerafdrukkenonderzoek aantoont dat haar vingerafdrukken reeds op 16.04.2015 in het Noord-

Italiaanse Treviso (regio Veneto) werden geregistreerd. De betrokkene werd hiermee geconfronteerd, maar ze hield vast aan de bovenvermelde reisdata en herhaalde dat haar vingerafdrukken niet werden genomen in Italië. We zijn dan ook van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de betrokkene. We wensen op te merken dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans had om op omstandige wijze ervaringen of omstandigheden aan te voeren die volgens haar wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ze beperkte zich, zoals reeds vermeld, tot de beweringen dat ze in Italië niet zal kunnen verder studeren, je niet goed wordt ontvangen in Italië en er van uitgaat dat de Italiaanse autoriteiten haar in tegenstelling tot de Belgische niet zullen begrijpen. We benadrukken dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze beweringen te beoordelen. Ze maakte geen melding van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege illegale binnenkomst. Ze vroeg geen asiel in Italië. We benadrukken dat de betrokkene in een andere hoedanigheid en context namelijk als verzoeker van internationale bescherming en onder de bepalingen van Verordening 604/2013 zal terugkeren naar Italië.

Betreffende het door de betrokkene aangevoerde argument dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens haar verklaringen in 1988 geboren alleenstaande vrouw is. De betrokkene maakte tijdens het verhoor gewag van een allergie en stelde dat ze soms moet hoesten. Ze maakte geen melding van andere gezondheidsproblemen. We benadrukken dat de betrokkene echter tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief: drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor

Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

In verband met de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan haar asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on

important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (\ tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Na een theoretische uiteenzetting over de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen betoogt de verzoekende partij in essentie dat uit verscheidene rapporten blijkt dat zij in Italië aan mensonterende omstandigheden zal blootgesteld worden. Verzoekende partij somt deze omstandigheden in het verzoekschrift op met verwijzing naar bronnen. Zij meent dat zij tot een kwetsbare groep behoort en dat de verwerende partij niet afdoende is nagegaan of zij geen problemen zal hebben inzake opvang. Zij heeft immers nog geen asielaanvraag in Italië ingediend en heeft vooralsnog geen recht op opvang. Volgens de bronnen heeft zij er als Dublin-terugkeerder wel recht op maar tevens blijkt dat het zeer moeilijk blijft om opvang te krijgen. Voorts meent zij dat verwerende partij zich ten dele baseert op verouderde bronnen. Evenmin wordt meegedeeld naar welk gebied of stad verzoekende partij wordt gestuurd zodat zij de risico's hieraan verbonden is nagegaan.

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel

v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

Bijgevolg dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Italië.

2.5. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting van de door haar geschonden geachte bepalingen waarna zij stelt dat uit verscheidene rapporten blijkt dat zij in Italië aan bepaalde behandelingen zal worden blootgesteld waarvan zij een opsomming geeft.

2.6. De Raad stelt vast dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast het arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Dirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Recent nog sprak het Hof zich eveneens in de vorm van een beslissing uit in de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015 alsook in de zaken A.M. tegen Zwitserland, nr 37466/13 van 3 november 2015, J.A.e.a. tegen Nederland, nr. 21459/14 van 3 november 2015 en A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

In de laatste recente beslissingen was de verzoekende partij ofwel een alleenstaande jonge man uit Somalië, die in goede staat van gezondheid verkeerde en geen kinderen had, ofwel een alleenstaande HIV-positieve moeder met minderjarig kind ofwel een alleenstaande geesteszieke moeder met minderjarig en meerderjarig kind ofwel een meerderjarige man met psychische problemen. Het Hof stelde dit uitdrukkelijk in contrast met de Tarakhel-zaak waar men te maken had met een gezin met zes minderjarige kinderen en nam eveneens in overweging dat de Nederlandse autoriteiten alvorens de betrokkene over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten meedelen hoe en wanneer de overdracht zou plaatsvinden en dat in principe drie werkdagen op voorhand (§ 34 van de beslissing).

Het Hof stelde in de zaak A.M.E. tegen Nederland van 5 februari 2015 verder:

“35. The Court reiterates that the current situation in Italy for asylum seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment, cited above, that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in

themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). [Het Hof herhaalt dat de huidige situatie in Italië voor asielzoekers niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland op het ogenblik van het arrest MSS tegen België en Griekenland, boven aangehaald, en dat de structuur en algemene situatie van opvangmodaliteiten in Italië niet op zich kunnen worden aangehaald als een hinderpaal voor alle verwijderingen van asielzoekers naar dat land. (eigen vertaling)]

36. The Court therefore finds, bearing in mind how he was treated by the Italian authorities after his arrival in Italy, that the applicant has not established that his future prospects, if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy for asylum seekers or that, in case of difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. [Het Hof is daarom van oordeel, in gedachte houdend hoe hij werd behandeld door de Italiaanse autoriteiten na zijn aankomst in Italië, dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoeker in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor asielzoekers of dat, in geval van moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren (eigen vertaling).]

37. It follows that this complaint is manifestly ill-founded within the meaning of Article 35 § 3 (a) of the Convention and therefore inadmissible pursuant to Article 35 § 4. [Hieruit volgt dat de klacht manifest ongegrond is in de zin van artikel 35, §3 a van het Verdrag en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35 §4 (eigen vertaling).]

Ook in de latere uitspraken van het Hof, gewezen in november 2015 wordt erop gewezen dat:

“21. In the Court’s view, the present case cannot be distinguished from A.S. v. Switzerland. Moreover, the Court reiterates that the overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in itself act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). The applicant’s complaint under Article 3 of the Convention is therefore manifestly ill-founded and must be declared inadmissible, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention. [Naar het oordeel van het Hof kan onderhavige zaak niet onderscheiden worden van AS. tegen Zwitserland. Het Hof benadrukt daarenboven dat de algemene situatie inzake opvang in Italië op zichzelf geenszins kan beschouwd worden als een hinderpaal voor verwijderingen van asielzoekers naar dat land. De klacht van de verzoekende partij onder artikel 3 EVRM is daarom manifest ongegrond en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35§§3 en 4 van het Verdrag (eigen vertaling)] (A.M. tegen Zwitserland, nr 37466/13 van 3 november 2015)

“32. The Court further considers that the applicants have not demonstrated that their future prospects, if returned to Italy as a family, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicants will not be able to benefit from the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with one or more minor children or that, in case of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. [Het Hof oordeelt dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat hun toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië als gezin, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekers in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met één of meerdere minderjarige kinderen of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren (eigen vertaling).] (J.A.e.a. tegen Nederland, nr. 21459/14 van 3 november 2015)

“40. As to the applicant’s health condition, the Court notes that the applicant does not contend that the necessary treatment for her condition is unavailable in Italy. Her fear is rather that she will not be provided with the necessary care and medication in a timely manner after her transfer to Italy. However, the Court notes that the applicant’s submissions do not include any detailed information about her

current state of health or the treatment she currently receives, or about whether her transfer to Italy will have consequences for her health, and, if so, the nature and scope of those consequences (compare with N. v. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, ECHR 2008, 27 May 2008; Arcila Henao v. the Netherlands (dec.), no. 13669/03, 24 June 2003; and Ndangoya v. Sweden (dec.), no. 17868/03, 22 June 2004). As the Italian authorities have duly been informed by the Netherlands authorities about the applicant's individual circumstances (see paragraph 37 above), and noting that the applicant has a statutory right in Italy to be registered in the Italian national health system, the Court does not find it established that she will have no access to the treatment which she requires. [Wat betreft de medische situatie van de verzoekende partij stelt het Hof vast dat zij niet voorhoudt dat de noodzakelijke medische behandeling voor haar aandoening niet beschikbaar is in Italië. Haar angst bestaat er eerder in dat zij de noodzakelijke zorg en medicatie niet tijdig zal krijgen na haar transfer naar Italië. Echter bemerkt het Hof dat de argumenten van de verzoekende partij geen gedetailleerde informatie bevatten over haar huidige gezondheidstoestand of de behandeling die zij thans krijgt, noch over het feit of de transfer naar Italië gevolgen zal hebben voor haar gezondheid en indien dat wel zo zou zijn, wat de aard en de draagwijdte is van deze gevolgen (vergelijk met N. v. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, ECHR 2008, 27 May 2008; Arcila Henao v. the Netherlands (dec.), no. 13669/03, 24 June 2003; and Ndangoya v. Sweden (dec.), no. 17868/03, 22 June 2004). Nu de Italiaanse autoriteiten uitvoerig geïnformeerd werden door de Nederlandse autoriteiten over de individuele omstandigheden van verzoekende partij (zie paragraaf 37) en de vaststelling dat verzoekende partij recht heeft in Italië geregistreerd te worden in het Italiaanse gezondheidssysteem, oordeelt het Hof dat niet blijkt dat zij geen toegang zal hebben tot de behandeling die zij nodig heeft (eigen vertaling)]

41. The Court further finds that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if returned to Italy with her child, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to have access to the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with a minor child, or that, in the event of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. In any event, it will remain possible for the applicant to lodge a fresh application with the Court (including a request for an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court) should that need arise. [Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië met haar kind, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekende partij in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. In ieder geval blijft het mogelijk voor de verzoekende partij om een nieuw verzoek bij het Hof in te dienen (waaronder een verzoek voor een interim measure in toepassing van Rule 39) indien de noodzaak zich daartoe voordoet (eigen vertaling).] (A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015)

2.7. De Raad meent bijgevolg dat de situatie van verzoekende partij in casu veeleer vergelijkbaar is met de situatie van de verzoekende partijen in de latere zaken zoals geciteerd hoger dan met de verzoekende partijen in de Tarakhel-zaak. Verzoekende partij is in casu eveneens een alleenstaande jonge vrouw, wiens naaste gezinsleden in het herkomstland verblijven en geen noemenswaardige gezondheidsproblemen heeft aangetoond, noch in haar Dublininterview van 2 juni 2015, noch in haar verzoekschrift. Bovendien was er in de AME-zaak sprake van een stilzwijgend akkoord van de Italiaanse autoriteiten en waren er dus geen specifieke garanties met betrekking tot de verzoekende partij die verdergaan dan de mededeling van de Nederlandse autoriteiten dat zij enkele werkdagen op voorhand zouden meedelen hoe en wanneer de betrokkene zou arriveren.

2.8. Verzoekende partij heeft als enige reden voor verzet voor behandeling van haar beschermingsverzoek door de Italiaanse autoriteiten op algemene wijze gesteld dat zij van mening is dat zij in Italië niet verder zal kunnen studeren, dat ze er niet goed ontvangen zal worden en dat de Italiaanse autoriteiten in tegenstelling tot de Belgische haar niet zullen begrijpen, zonder enig concreet probleem met opvang te hebben ondervonden.

Sterker, verzoekende partij heeft in Italië nooit asiel aangevraagd en volgens de informatie van de gemachtigde was dit niet omdat aan verzoekende partij die mogelijkheid werd ontzegd, hetgeen zij overigens evenmin aanvoert. Het Hof heeft echter duidelijk gesteld dat de opvangsituatie in het

algemeen niet als dusdanig is dat het een hinderpaal vormt voor om het even welke overdracht naar Italië. Het feit dat het Hof inderdaad erkent dat een asielzoeker op zich kwetsbaar is, volstaat niet om vast te stellen dat geen enkele asielzoeker nog naar Italië mag worden overgedragen in de huidige context. Het Hof heeft in de Tarakhel-zaak sterk de nadruk gelegd op de extra kwetsbaarheid van kinderen en gezinnen met kinderen. Het Hof lijkt dit onderscheid tussen de algemene kwetsbaarheid van asielzoekers en de specifieke kwetsbaarheid van gezinnen met kinderen verder te verduidelijken in deze laatste voormelde onontvankelijkheidsbeslissing in de AME-zaak.

2.9. Zonder enigszins te stellen dat het begrip kwetsbaarheid moet worden verengd tot het hebben van kinderen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift omtrent andere elementen van kwetsbaarheid, enkel het feit aanstipte dat zij een asielzoeker is. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog laat gelden dat zij in Italië niet mag werken, en alleenstaand is, stelt de Raad vast dat dit evenzeer voor België geldt. Het indienen van een verzoek tot internationale bescherming *an sich* geeft verzoekende partij in België evenmin de mogelijkheid tot werken en tevens blijkt dat zij ook in België alleenstaand is.

2.10. De Raad stelt vast dat de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van verzoekende partij. Zo verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing uitgebreid naar rapporten die aannemelijk maken dat ook Dublin-terugkeerders die nooit eerder een asielaanvraag in Italië indienden, een asielaanvraag kunnen indienen en dezelfde rechten hebben als andere asielzoekers. Gezien verzoekende partij geen enkel ander element heeft aangehaald dat kan wijzen op enige kwetsbaarheid, behalve het feit dat zij asielzoeker is, kan de Raad in casu niet volgen dat de gemachtigde, naast dit voormeld zorgvuldig onderzoek, nog bijkomend onderzoek had moeten doen en hieromtrent uitdrukkelijk had moeten motiveren.

2.11. In zoverre verzoekende partij nog meent dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van verouderde bronnen, maakt zij dit op geen enkele concrete manier aannemelijk, dit temeer nu verzoekende partij zelf gebruik maakt van het bronnenarsenaal waarop de bestreden beslissing steunt om haar kritiek op de bestreden beslissing te uiten.

2.12. Zowel conform het arrest Tarakhel als conform de AME-beslissing en de latere beslissingen van het Hof zoals hoger geciteerd kunnen het aangehaalde feit asielzoeker te zijn enerzijds en de te verwachten gevolgen bekeken vanuit haar materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief anderzijds niet volstaan om aan te nemen dat verzoekende partij, in geval van overdracht aan Italië, een voldoende reëel en imminent risico op ontbering in de zin van artikel 3 van het EVRM heeft.

2.13. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen. Nu geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden weerhouden, wordt evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt aangezien dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Bij gebrek aan concrete argumenten of elementen in de stukken van het dossier die daar anders over zouden kunnen doen denken, kan de verzoekende partij evenmin worden bijgetreden waar zij meent dat de beslissing niet op deugdzame wijze werd genomen of in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, of zou zijn genomen in strijd met artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG. Zij maakt evenmin een schending van het “verbod op willekeur” aannemelijk.

2.14. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van het recht om gehoord te worden in de zin van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat het betoog van verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat verzoekende partij op 2 juni 2015 naar aanleiding van haar asielaanvraag werd verhoord en in de gelegenheid werd gesteld om een verklaring af te leggen.

2.15. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER